

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 330/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Č. a. s., U., Česká republika, zastúpenej advokátom Mgr. T. Č., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Č. a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2013 doručená sťažnosť spoločnosti Č. a. s., U., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 S 141/2008-111 z 19. januára 2012 bolo v plnom rozsahu vyhovie žalobe sťažovateľa proti a bolo zrušené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu o vymeraní colného dlhu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

V tejto súvislosti si sťažovateľ uplatnil a vyčíslil nárok na náhradu trov konania tak, že požadoval priznať náhradu trov konania celkovo za sedem úkonov právnej služby (§ 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov) v celkovej výške 1.358,03 € s DPH, z toho

- vo vzťahu k štyrom úkonom vykonaným do 31. mája 2009 sťažovateľ ako základnú sadzbu tarifnej odmeny požadoval priznať sumu 141,09 €, ktorú vypočítal podľa § 10 a 11 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. zo sumy colného dlhu vymeraného napadnutým rozhodnutím správneho orgánu,

- vo vzťahu k trom úkonom vykonaným po 1. júni 2009 sťažovateľ ako základnú sadzbu tarifnej odmeny požadoval priznať jednu šestinú výpočtového základu podľa nového ustanovenia § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktoré nadobudlo účinnosť 1. júna 2009.

Krajský súd vo vyššie uvedenom rozsudku priznal sťažovateľovi len náhradu trov konania v sume 948,43 € s DPH. Krajský súd pri výpočte náhrady síce uznal a nijako nespochybnil spôsob určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za obdobie do 31. mája 2009, avšak neuznal za účelne vynaložené odmenu a náhradu výdavkov za dva úkony právnej služby sťažovateľovho advokáta. Vo vzťahu k prevyšujúcej sume 409,60 € (1.358,03 -948,43) krajský súd nijako nerozhodol, teda návrh na náhradu trov v tejto časti ani nezamietol. ...

Sťažovateľ podal proti výroku o trovách odvolanie, v ktorom požadoval, aby bol výrok o trovách zmenený a bola mu priznaná aj náhrada odmeny a výdavkov advokáta za tie dva úkony právnej služby, ktoré krajský súd neuznal ako účelne vynaložené. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013 zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že sťažovateľovi priznal náhradu trov konania spolu v sume 969,56 € s DPH (t. j. oproti rozsudku krajského súdu ju zvýšil o 21,13 €). V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s argumentami sťažovateľa a priznal mu aj náhradu odmeny a výdavkov advokáta

za dodatočné dva úkony právnej služby, ktoré krajský súd neuznal. Zároveň však *ex offo* neuznal spôsob vyčíslenia základnej sadzby tarifnej odmeny za obdobie do 31. mája 2009 na základe výšky colného dlhu, ktorý bol predmetom konania, ale vyslovil názor, že aj za toto obdobie treba základnú sadzbu určovať podľa ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (účinného do 31. mája 2009), ktoré určuje základnú sadzbu vo veciach, ktorých tarifnú hodnotu nemožno určiť v peniazoch, na jednu trinástimi výpočtového základu. To v prerokúvanej veci znamenalo, že za štyri úkony vykonané do 31. mája 2009 nemala byť sťažovateľovi priznaná základná sadzba po 141,09 €, ale len po 48,63 €. ...

Sťažovateľ touto sťažnosťou... namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého sa dopustil najvyšší súd tým, že jeho rozhodnutie je prekvapivé, ako aj porušenia rovnosti účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého sa najvyšší súd dopustil tým, že svoje rozhodnutie založil na dôvodoch, ktoré neboli v odvolaní uplatnené, čím poskytol žalovanému bezdôvodné zvýhodnenie.»

Sťažovateľka ďalej poukazuje na skutočnosť, že podľa nej rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo riadne odôvodnené, odvolací súd mal použiť ustanovenie, ktoré v doterajšom konaní nebolo použité, a bol povinný vyzvať účastníkov, aby sa k použitiu tohto ustanovenia vyjadrili, a najvyšší súd sám *ex offo* a v rozpore s § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku mal vzniesť do konania otázku správnosti výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny, hoci ju nikto nenamietal, čím mal v konečnom dôsledku „pomôcť“ žalovanému správnomu orgánu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„I. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania o sťažnosti.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013,

ktorým zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 14 S 141/2008-111 z 19. januára 2012 vo výroku o trovách konania tak, že sťažovateľke priznal náhradu trov konania spolu v sume 969,56 € (t. j. oproti rozsudku krajského súdu ju zvýšil o 21,13 €).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013 vyplýva:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) po prejednaní veci v rozsahu napadnutom odvolaním bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je dôvodné.

Vzhľadom na ustanovenie § 246c ods. 1 veta druhá OSP, v zmysle ktorého opravný prostriedok podľa piatej časti OSP je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti, a ustanovenie § 250k OSP, ktoré osobitne upravuje náhradu trov konania v správnom

súdnictve, možnosť podať odvolanie zakotvená nie je, najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou odvolania proti rozhodnutiu o náhrade trov konania.

Správne súdnictvo upravené v piatej časti OSP v ustanovení § 250k a § 250h ods. 2 za bodkočiarkou rieši otázku náhrady trov konania, avšak nerieši rozhodovanie o trovách konania pri podanom odvolaní voči prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu. Na uvedení situáciu sa v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá OSP, preto možno primerane použiť ustanovenia tretej časti a štvrtej časti OSP. Keďže podľa OSP je odvolanie zásadne prípustné, s výnimkami v zákone presne stanovenými, medzi ktorými sa odvolanie voči rozhodnutiu o trovách konania nenachádza a ustanovenie § 250ja ods. 1 a 2 OSP upravuje iba prípustnosť odvolania pri rozhodovaní vo veci samej, v predmetnom prípade odvolanie voči rozhodnutiu o trovách konania prvostupňového súdneho rozhodnutia treba pripustiť vzhľadom na ustanovenie § 246c ods. 1 OSP, § 201 OSP a § 202 OSP.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu vznesené v odvolaní je potrebné zdôrazniť, že súdne konanie podľa tretej hlavy piatej časti OSP nepredstavuje pokračovanie správneho konania alebo jeho ďalšiu časť, ale ide o samostatné návrhové súdne konanie v rámci ktorého súd preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu.

Preto s výnimkou ustanovenia § 250j ods. 5 OSP, kedy správny súd rozhodujúci v plnej jurisdikcii môže zmeniť rozhodnutie orgánu verejnej správy, súd v správnom súdnictve zásadne rozhoduje iba o náhrade trov konania pred súdom.

Predmetom preskúmania v danej veci bolo rozhodnutie colných orgánov týkajúcich sa colného dlhu podľa zákona č. 180/1996 Z. z. Colný zákon v znení neskorších predpisov účinný do 30.06.2001 (ďalej len „Colný zákon“).

Podľa § 270 Colného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, platia o colných priestupkoch a o konaní pred colnými orgánmi osobitné predpisy o priestupkoch a o správnom konaní.

Keďže Colný zákon nahliadanie do spisu neupravoval, mal účastník colného konania, jeho zástupca či zúčastnená osoba právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku. Okrem toho podľa § 23 ods. 4 správneho poriadku správny orgán poskytuje kópie spisov za úhradu materiálnych nákladov spojených so zhotovením kópií, zadovážením technických nosičov a s ich odoslaním.

V preskúmvanej veci právny zástupca prevzal zastúpenie žalobcu dňa 28. 04. 2008, žalobu podal dňa 21. 05. 2008 a nahliadnutie do spisu správneho orgánu uskutočnil dňa 06. 05. 2008.

Z uvedeného časového sleduje zrejme, že úkon právnej služby - nahliadnutie do spisu správneho orgánu bol nevyhnutným úkonom na napísanie riadne odôvodnenej žaloby, keďže v konaní pred colnými orgánmi žalobca právne zastúpený nebol a možnosti nahliadania do spisu dané mu správnym poriadkom, jeho by jeho zástupca i tak nemohol využiť na efektívne uplatnenie svojho práva na súdnu ochranu. Treba uviesť, že v danom prípade nahliadnutie do spisu colného orgánu nebolo úkonom vykonaným v správnom konaní, ale úkonom uskutočneným v súvislosti s podaním správnej žaloby na súd.

Dôvodné bolo aj uplatnenie náhrady za úkon právnej služby - návrh na určenie miestnej príslušnosti, nakoľko o tomto návrhu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. 10. 2008 sp. zn. 4 Nds 5/2008 tak, že určil, že vec prejedná a rozhodne Krajský súd v Trnave.

So zreteľom na dôvody vyššie uvedené sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil s právnymi závermi krajského súdu a jeho rozhodnutie ako podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 220 OSP zmenil tak, že žalobcovi priznal náhradu trov prvostupňového konania v sume 132,39 eura za zaplatené súdne poplatky na žalobu (2.000 Sk = 66,36 eura) a za trovy spojené správnym zastupovaním v sume 837,17 eura, a to titulom trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby vykonané v roku 2008 - 1. príprava a prevzatie zastúpenia 28. 04. 2008, 2. nahliadnutie do spisu správneho orgánu 06. 05. 2008, 3. podanie žaloby 21. 05. 2008 - jeden úkon á 48,63 eura (§ 11 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. a/ a c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom do 31. 05. 2009) a podanie návrhu na určenie miestnej príslušnosti á 24,32 eura (§ 11 ods. 1 a § 14 ods. 2 písm. a/ a ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom do 31. 05. 2009) + 4 x režijný paušál á 6,31 eura (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom od 01. 07. 2006); za jeden úkon právnej služby vykonanej v roku 2009 - účasť na pojednávaní dňa 19. 11. 2009 á 115,90 eura (§ 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom do 31. 05. 2010) + režijný paušál 6,95 eura (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom od 01. 07. 2006); za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2010 - odvolanie proti rozsudku 20. 01. 2010 á 120,23 eura (§ 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom do 31. 05. 2010) + režijný paušál 7,21 eura (§ 16 ods. 3

vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom od 01. 07. 2006) a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 - účasť na pojednávaní dňa 09. 01. 2012 á 127,25 eura (§ 11 ods. 4 a § 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom od 01. 06. 2010) + režijný paušál 7,64 eura (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení platnom od 01. 07. 2006), spolu 580,63 eura.

Ďalej žalobcovi patrí náhrada cestovných výdavkov za cestu z Bratislavy do Brodského a späť 142 km x 0,21 eura = 29,82 eura + spotreba benzínu 16,81 eura (§ 16 ods. 4 vyhlášky č. 665/2004 Z. z. a § 7 ods. 2 a ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov a § 1 písm. b/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách), náhrada hotových výdavkov za kolky 28,21 eura (16 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a náhrada za stratu času za 4 polhodiny 42,17 eura (§ 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) spolu 117,01 eura.

Spolu odmena za úkony právnej služby, režijný paušál a náhrada činí 697,64 eura + žalobcovi patrí náhrada DPH 20 %, t. j. 139,53 eura (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky k uplatnenej výške trov právneho zastúpenia dáva do pozornosti, že pri výpočte základnej sadzby za jeden úkon právnej pomoci vykonaný advokátom v správnom súdnictve sa v rozhodovacej praxi správnych súdov ustálil názor, že úkony právnej pomoci vykonané advokátom v správnom súdnictve treba posudzovať ako hodnotu vecí alebo práva, ktoré nie je možné vyjadriť v peniazoch, nakoľko správne súdnictvo nie je založené na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivca vrátane určovania ich spornej výšky pri peňažnom plnení, ale na prieskume rozhodnutí správnych orgánov, ktoré priznávajú najrôznejšie verejné práva alebo ukladajú verejno-právne povinnosti, pričom základným kritériom, ktorý súd uplatňuje v tomto, prieskume, je posúdenie, či postup a samotné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je zákonné alebo nie je; ide teda zásadne o veci, ktoré nie je možné objektívne oceniť v peniazoch.

Tento právny názor sa napokon premietol aj do legislatívnej zmeny, keď s účinnosťou od 01. 06. 2009 vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 209/2009 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, bolo odsekom 3 (od 01.06.2010 odsek 4) doplnené

ustanovenie §11, podľa ktorého „základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a v dávkových veciach sociálneho poistenia, vo veciach sociálnych služieb a vo veciach preskúmania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu.“.

Preto pri priznaní výšky tarifnej odmeny za úkony do 31. 05. 2009 treba postupovať podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení do 31. 05. 2009 (§ 20a cit. vyhlášky) tzn., že za jeden úkon právnej služby patrí 1/13 z výpočtového základu.

Pokiaľ ide o úkon právnej služby označený ako „návrh na určenie miestnej príslušnosti“, za tento patrí odmena v jednej polovine základnej sadzby, pretože nejde o podanie vo veci samej.

Náhradu trov odvolacieho konania priznal Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP v sume 85,45 eura, a to za jeden úkon právnej služby -odvolanie proti rozsudku krajského súdu v časti náhrady trov konania 13. 03. 2012 á 63,58 eura (1/2 zo sumy 127,16 eura) + 1 x režijný paušál á 7,63 eura (§ 11 ods. 4 a § 14 ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), spolu 71,21 eura + DPH 14,24 eura (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).»

Ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru najvyššieho súdu. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z namietaného uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd pritom v nadväznosti na skutkový stav svoj právny záver ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, a preto ho nemožno považovať za svojvoľný.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú

právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto základného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013 nedošlo, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Možno konštatovať, že ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy má povahu *lex specialis* vo vzťahu k ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré treba považovať za *lex generalis*. Poskytnúť ochranu základnému právu na súdnu ochranu vo vzťahu voči rozhodnutiam orgánov verejnej správa môžu všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva postupom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Takéto súdne konanie je *ratione materiae*

súčasťou čl. 46 ods. 2 ústavy, nie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako sa mylne domnieva sťažovateľka. Vyplýva to zo zásady, podľa ktorej prednosť má osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis).

V danom prípade išlo o preskúmanie právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy všeobecným súdom v rámci správneho súdnictva, pričom sťažnostná námietka sa netýka orgánu verejnej správy, ale rozhodovania najvyššieho súdu v súvislosti s náhradou trov konania. Z uvedeného vyplýva, že namietaným uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

2. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013

Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 17/2012 z 31. januára 2013.

Ústavný súd konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení označeného rozhodnutia najvyššieho súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2013